

ŠPATNÉ PŘÁNÍ

O této zemi nikdo nevěděl, teda ještě před pár hodinami...

Jmenuji se Lisa, celým jménem Lisa Bravevová z rodu Undergroundů. Žila jsem se svou rodinou v podzemí společně s dalšími skřítky. Ne všichni z naší civilizace však přebývali tady. Někteří bydleli v oblacích, jiní zase uvnitř stromů. Mým přáním bylo být jako oni. Abyste věděli, tak "oni" jsou ti velcí obři, kteří si říkají lidé. Žijí na povrchu planety a nikoho a ničeho se nebojí, mají, co chtějí a dělají si, na co si jen pomyslí. Bylo úžasné se o nich učit, ale ještě lepší bylo je vidět naživo. Spatřila jsem je však pouze jednou, ještě k tomu to byla náhoda. S mojí rodinou jsme šli totiž navštívit naše příbuzné žijící ve stromě. Mám je moc ráda, zvláště moji sestřenku Emu. Je jí čtrnáct let, jen o rok méně než mě, a obě se chceme stát lidmi. Kéž by nám bylo alespoň dvacet, od té doby se totiž můžeme sami oficiálně vypravit do země obrů.

Seděla jsem na bílém kamínku a přemýšlela o tom, jak bych se mohla stát jednou z nich. Nemohla jsem však na nic přijít, když v tom se ozvalo bouchnutí do dřevěného otvoru nad kořenem stromu, pod kterým bydlíme. Jen co jsem pootevřela víko, vykoukly na mě modré oči a hned nato jsem spatřila pramínek blondřatých vlasů. „Co tady dělá Ema?“ zeptala jsem se sama sebe. Když jsem jí otázku položila, odpověděla mi, že přišla na způsob, jak se můžeme stát obry.

Ten návod na lektvar pro zvětšení jsme si přečetly už alespoň desetkrát, ale pořád jsme nemohly rozluštit šifru, ve které jsou zapsané ingredience. Příprava byla ale naopak hodně jednoduchá. Stačilo všechny suroviny smíchat a nechat deset minut vařit. Když už jsem skoro ztratila veškerou naději pro lepší život, Ema radostně vyskočila a křičela tak, že ji museli slyšet i v oblacích. Chtěla jsem ji okřiknout, ať je ticho, ale málem jsem začala vriskat taky. Ema přišla na to, že jsou všechny ingredience zapsané pozpátku. Proč nám trvalo tak dlouho přijít na tak jednoduchou šifru, to nepochopím. Abych ale přešla k tomu, co jsme vlastně vyluštily. V knize bylo napsané, že musíme najít oko červa obecného, larvu barikádníka půlnočního a křídlo motýla podzemního. Tyhle suroviny jsou ale naštěstí lehce k sehnání. Oko červa můžeme jednoduše koupit a larvu barikádníka taky, malý problém bude možná s motylem, ale nějak to vymyslíme. Když jsme došly na tržiště, oko jsme hned sehnaly. Larvu však už nikdo neměl, vydaly jsme se ji proto hledat přímo do doupěte barikádníka. Už přes dvě hodiny jsme bloudily podzemím a nikde nic. Když v tom jsem najednou ucítila pach, který vydává právě námi hledaný brouk. Otočila jsem se na Emu, která měla jít za mnou, abychom se poradily, jak budeme pokračovat dál. Ema však nikde nebyla. Volala jsem na ni tak hlasitě, jak jsem jen dokázala, nikdo se mi však neozýval.

Už jsem byla skoro hysterická, když jsem uslyšela volání. Otočila jsem se a uviděla sestřenku, jak ke mně běží i s larvou. Vyděšeně jsem se jí ptala, kde byla. Ona mi odpověděla, že se zdržela zavazováním boty, když v tom uviděla barikádníka. Nemohla na mě zavolat, protože by se brouk vyděsil, tak prostě odešla. Byla jsem celkem naštvaná a hlavně vyděšená, že jsme se rozdělily, ale v tuto chvíli byla důležitější larva, kterou jsme už získaly, takže úkol jsme splnily. Protože bylo už pozdě večer, Ema musela jít domů. Domluvily, že se dáme sraz ráno v osm.

Probudila jsem se a koukla, kolik je hodin. Ale ne, já zaspala! Bylo už půl deváté, když jsem se převlékla a běžela k poklopu do stromu, otevřela jsem a objala Emu. I když mi objetí opětovala, jednu ruku stále držela za zády. „Co to máš?“ zeptala jsem se. „To je překvapení. Pojď k tobě do pokoje, ať ti to můžu ukázat.“ Když jsme se posadily na moji postel, Ema rozbalila balíček, ve kterém leželo motýlí křídlo. „Páni, kde jsi to sehnala, vždyť tento motýl se pohybuje jen v podzemí, ne?“ zeptala jsem se. Sestřenice mi odpověděla, že její táta má sbírku motýlích křídel, tak mu jedno vzala. Dodala, že doufá, aby si toho tatka nevyšiml.

Po hodině povídání jsme šly připravit lektvar. Měly jsme jej hotový během chvíle. O naší zemi jsem vám ale neřekla ještě jednu zajímavost. Všechna kouzla a lektvary trvají tak dlouho, dokud jejich tvůrce neřekne protikouzlo, které je ale vždy stejné a na zapamatování hodně jednoduché. Každý správný skřítek se ho naučí už v sedmi letech, stačí říct "the end of the potion" a kouzlo je pryč. S velkou odvahou a očekáváním jsme každá uchopila svou lahvičku s lektvarem a dohromady jsme celý obsah vysrkly.

- o půl roku později -

Kdybych tehdy věděla, co náš původně neškodný výlet způsobí, nikdy bych ten lektvar nevpila.

„Auu!“ vykřikla jsem, „ležiš mi na noze!“ Dopadly jsme na hromadu něčeho, co vypadalo jako žlutá tráva. Velká změna byla však v tom, že jsem byla poprvé za svůj život větší než to divné žluté, co škrábalo. Pomalu jsme se dostaly z kopy a rozhlédly jsme se kolem sebe. Nic zvláštního, teda až na oslepující slunce, jsem však neviděla. Šly jsme se projít okolo velkého lidského stavení. Bylo krásně natřené bílou barvou a poklop, doteď nevím proč měl tvar trojúhelníku, byl rudý jako krev. Byly jsme z toho úplně nadšené, vůbec jsme nemyslely na to, že by to mohlo přinést něco špatného, měly jsme to, po čem jsme obě tak dlouho toužily. Trochu jsem se ale spletla, naše přání byla přeci jenom v něčem odlišná. Já si přála zůstat tu navždy, ale Ema se chtěla jen na chvíli podívat.

Sama jsem seděla na pařezu. Ano, sama, Ema se na mě naštvála, protože jsem se rozhodla opustit svou rodinu, přátele a všechny známé. Samotné mi to bylo líto, ale myšlenka, že můžu být jako oni, vyhrála. Bylo mně smutno, bloudila jsem lesem a doufala, že mě má sestřenka za chvíli dožene. To se ale už nestane, použila protikouzlo a vrátila se zpět do naší říše. Vyčerpaně jsem došla na louku a lehla si do trávy. Byla jsem opravdu hodně unavená. Probudilo mě pokřikování nějakých lidí, mohlo jim být tak stejně jak mně. „Jsi v pohodě?“ zeptal se mě nějaký kluk. „Jo, asi jo. Nevíš, jak se dostat někam, kde bych mohla bydlet?“ zeptala jsem se ho. Byla jsem dost naivní, když jsem si myslela, že žít tady bude tak jednoduché. Ten kluk mi řekl, že jestli chci, můžu bydlet chvíli u něj, ale tak, aby to nezjistila jeho máma. Byla jsem mu za to vděčná. Bála jsem se, že se ke mně nebude nikdo chovat mile. Po cestě jsme si povídali, byli jsme sami, protože jeho kamarádi už odešli. Zjistila jsem, že se jmenuje Don. Taky jsem se mu představila. Ptal se mě, odkud jsem, že nemám kam jít. Byla jsem tak hloupá a o naší zemi jsem mu pověděla. Don se hned zastavil a chtěl po mně, abych ho k nám vzala nebo mu alespoň řekla, v jaké části pod zemí je a v jakých stromech žijeme. Věřila jsem mu a prozradila, kde je náš svět schovaný.

Minutku po tom, co se o našem světě dozvěděl, se rozběhl ke svým kamarádům a všechno jim řekl. Myslela jsem si, že tady bude pěkně a všichni se ke mně budou chovat mile, tak jako u nás. Teď už vím, že lidský svět není nic pro mě. Rychle jsem vyslovila protikouzlo a doufala, že se objevím přímo u mě v pokoji, odkud jsem taky odešla.

„Jau, proč je ta hlína tak tvrdá?“ problesklo jsem si v hlavě. Bolení ruky ale nebyl ten největší problém, který jsem teď měla. Vůbec jsem totiž nevěděla, kde jsem. Začala jsem bloudit po tom nekonečném podzemním labyrintu, nikde jsem ale neviděla ani trošku světýlka. Byla jsem už hodně unavená a bolely mě nohy, když v tom jsem uslyšela chůzi. „Emo?“ zavolala jsem slabým hlasem a doufala, že se mi dostane odpovědi. Kroky se však najednou zastavily, ale ne na dlouho. Během pár sekund jsem spatřila osm chlupatých pavoučích noh. Začala jsem utíkat, jak nejrychleji jsem v tu chvíli dokázala. Kdybych byla unavená jen o trošku méně, vzpomněla bych si, že pavouci skřítkům nikdy neubližují. Otočila jsem se, abych se podívala, jaký mám před černým tvorem náskok. K ničemu mi to ale nebylo, vlastně jenom k tomu, že jsem se o snížený strop praštila do hlavy a omdlela.

Před očima jsem měla černo, ležela jsem na nějaké desce, kterou někdo nesl a slyšela jsem hlas doktora. „Nebojte se o ni, paní Bravevová, nic vážného se jí nestalo. Chvilí byla bez vědomí, ale teď už je v pořádku. Pro jistotu jí předepíšu prášky proti bolesti.“ Víc jsem ale neslyšela, protože jsem zase usnula. Když jsem se konečně probudila, ležela jsem na své posteli a vedle mě stáli máma, táta i Ema. „Jsem tak ráda, že tě zase vidím,“ vykřikla a vrhla se mi kolem krku. „Taky tě ráda vidím, ale být veselá teď nedokážu,“ odpověděla jsem. „Co se stalo?“ zeptala se mě. „Řekla jsem lidskému klukovi o naší zemi.“ V Emině tváři jsem uviděla zděšení, mamka i táta už naštěstí odešli, nevím, jak by na to reagovali, ale jsem si jistá, že hezké by to nebylo. „Tak pojď,“ navrhla Ema, „musíme napravit, co jsi způsobila.“

„Emo, počkej, přece víš, že se teď necítím dobře a nemůžu z postele,“ kvílela jsem. Sestřenka se na chvíli zamyslela a potom řekla: „V tom případě to budu muset napravit sama.“ S těmito slovy odešla a nechala mě tady.

- pohled Emy -

Byl to jediný plán, jak nás zachránit. Bojím se toho, že to nevyjde. Nejsem tak odvázná jako Lisa, ale budu to muset zvládnout. Dorazila jsem do knihovny podzemních skřítků, byla obrovská. Netuším, jak mám tu knížku najít mezi tolika dalšími. Měla jsem ale opravdu štěstí, narazila jsem na ni asi už po deseti minutách hledání. Rychle jsem objevila zaklínadlo, díky kterému lidé zapomenou, že nějaká země skřítků existuje. Jednou jsem si je přečetla, abych je pak řekla bez chyby, ale zjistila jsem, že je ho tady jen půlka. Ach jo, co mám teď dělat? Vůbec netuším, jak to mám vyřešit. Smutně jsem si sedla na židli a papír s kouzlem nechala spadnout na zem. Když se houpavě snášel dolů, otočil se na druhou stranu. Počkat? Co je tam napsaného? Rychle jsem se pro něj sklonila a přečetla si těch pár slov. Bylo tam napsáno: „druhou část má ten, koho máš nejradši v jedné osobě s tím, kdo tě hodně rozčiluje.“ Hned co jsem si vzkaz přečetla, zmizel. Rychle mně to došlo! Lisa! Běžela jsem za ní, jak nejrychleji jsem dokázala. Když si Lisa vzkaz přečetla, hned došla pro kousek papíru, který našla jako malá a od té doby ho má u sebe. „Ano!“ zakřičela jsem. „Máme to zaklínadlo!“ přidala se Lisa. Teď už stačí jen přečíst ho před lidmi, kteří se na nás ženou, a zachránit náš svět.

- pohled Lisy -

Dochází mi dech, Ema mně pomáhá vyjít schody nahoru. Po cestě nikoho nepotkáváme. Co nám hrozí, se už rozkřiklo po celé zemi. Konečně jsme se dostaly až k samotnému poklopu. Vylezly jsme ven a já jsem uviděla snad to nejhorší, co kdy ještě spatřím. Na palouček, pod kterým se skrývá naše země, se řítí asi deset lidských dětí včetně Dona, v ruce mají lopaty a sekery. Nikdy nepochopím, kde se v nich ta zlost vzala. S Emou stojíme proti nim, na mojí sestřence je vidět, že se bojí. Já z nějakého nevysvětlitelného důvodu ne. Řekneme zaklínadlo a nezbyvá nám už nic, než jen doufat, že pomůže.

- o dvacet let později -

S mojí milovanou sestřenicí sedíme u stolu, popijíme kávu a díváme se na naše děti, jak si spolu hrají. Dnes je to přesně dvacet let od doby, kdy jsem udělala tu obrovskou chybu. Mé přání bylo špatné. Teď už vím, že každý má zůstat tím, kým je a nepřát si být jako někdo jiný. Jen doufám, že můj syn nebude mít stejné nápady.

- pohled Bruna (syna Lisy) -

„Anno, pojď sem!“ zavolal jsem na svou vzdálenou příbuznou, se kterou se ale vídám každý den. „Co potřebuješ? Jen aby bylo jasno, na lov červů s tebou nejdu!“ odpověděla. Toho ať se nebojí, tentokrát mám lepší nápad a vím, že toto přání má i Anna. Chci být jako oni. A abyste věděli, o koho jde, tak oni jsou lidé.